

Ik wil een gids! – Brief aan de werkgever, Elena Amoah

Beste werkgever

Dit is denk ik mijn allereerste persoonlijke brief. Het is alleszins niet meteen een brief die je schrijft naar een potentiële werkgever. Het is vooral mijn verhaal over vallen, opstaan en weer doorgaan.

Ik neem je dus graag terug mee in de tijd vanaf de schoolbanken. Om specifiek te zijn, de laatste dag van het schooljaar in het eerste leerjaar. Toen maakten mijn ouders – voor mijn verdere ontwikkeling – de keuze voor Steineronderwijs, een school die meer aandacht zou hebben voor de persoonlijke groei van leerlingen. Want ik herinner me nog heel goed wat de leerkracht op mijn vorige school tegen mijn ouders zei: *“Elena is nog niet klaar voor het 1ste leerjaar, ze droomt en tekent te veel. Ze zou beter passen binnen het bijzonder onderwijs voor kinderen met leerstoornissen”*.

In het Steineronderwijs was er wel ruimte om te tekenen en zelfs om via verhalen kennis te maken met de leerstof. Doch in het vijfde leerjaar hebben mijn ouders en leerkrachten beslist om mij mijn jaar te laten overdoen. Dit was heel pijnlijk om te horen maar het was ook de beste keuze die toen voor mij werd gemaakt. Het gaf mij opnieuw zelfvertrouwen en een positief zelfbeeld. Zo zette ik mijn traject verder binnen het Steineronderwijs.

In het 3de middelbaar dacht ik er uiteindelijk aan om te veranderen van school. Een technische richting sloot misschien beter aan bij mij, maar al snel merkte ik tijdens de ‘snuffeldag’ dat de manier van lesgeven op die school niet bij mij paste. Uiteindelijk besliste ik om de laatste drie jaren verder te zetten binnen het Steineronderwijs en wat milder te zijn voor mezelf. Ik kon niet in alles uitblinken. Ik kon enkel maar mijn best doen.

Met deze mildere verwachtingen, behaalde ik in 2012 mijn middelbaar diploma en maakte ik de keuze om verder te studeren. Ik besloot een bacheloropleiding in sociaal werk te volgen, geen masteropleiding, want des te groter zou mijn teleurstelling zijn mocht het mij niet lukken. Het eerste academiejaar ging niet zo vlot. De lespakketten waren te groot en ik was het niet gewoon om zoveel leerstof te verwerken. Dit bracht opnieuw twijfels met zich mee: *“Ben ik wel gemaakt om verder te studeren? Misschien is dit te zwaar voor mij?”*. Na vele gesprekken met mijn ouders en studiecoach, diende ik een aanvraag in voor faciliteiten tijdens de examenperiodes. Ik stond er niet bij stil dat mijn dyscalculie en dyslexie zoveel impact hadden op het verwerken van mijn leerstof. In het middelbaar had ik geen bewijzen nodig, omdat er automatisch gedifferentieerd werd voor wiskunde en talen, en ik bovendien meer tijd kreeg voor toetsen.

Ik startte hierdoor mijn individuele traject binnen de opleiding, omdat ik enkele vakken moest meenemen naar het tweede jaar. Tijdens deze opleiding leerde ik mezelf beter kennen. Ik kreeg de kans om mijn eigen stageplekken te kiezen en een internationale stage-ervaring op te doen. Op die manier leerde ik het brede werkveld kennen.

De studeerkriebels stopten echter niet, en in 2016 besliste ik een masteropleiding in ‘Gender en Diversiteit’ te volgen. Na twee maanden stopte ik met de opleiding omwille van de confronterende thema’s – die mij ook persoonlijk raakten – en de vele opdrachten. Ik begon dan maar moedig te solliciteren, maar ik verloor al snel de hoop bij het lezen van de vacatures en de daaropvolgende assessments. Ik stelde mij oprecht de vraag hoe iemand – net van de schoolbanken – aan al deze verwachtingen kon voldoen. Ik had zoveel vrijwilligerswerk en stage-ervaring achter de rug maar

op dat moment voelde ik mij volledig incompetent. Ik vond het ontzetten moeilijk om mezelf te verkopen in een brief. De enige uitweg die ik toen zag, was verder studeren.

In februari 2017 begon ik aan de masteropleiding 'Agogische Wetenschappen' aan de Vrije Universiteit Brussel. Het viel me meteen op dat er meer diversiteit was op de campus. En eerlijk, dit had ik écht nodig. Ik voelde me meteen thuis komen. Hier kon ik mij eindelijk herkennen in studenten, professoren en in de stad.

De opleiding agogiek gaf mij extra verdieping in groepsdynamieken, het opzetten van onderzoeken en het formuleren van beleidsadviezen. Dankzij deze bagage voelde mij veel zekerder om ditmaal in het werkveld te stappen.

In 2019 koos ik er bewust voor om mijn eerste werkervaringen op te doen binnen het jeugd welzijnswerk, aangezien ik voldoende ervaring kon aantonen via vrijwilligerswerk. Ik kwam jammer genoeg terecht op twee werkplekken met reorganisaties – waar ik echter niet over ingelicht werd tijdens de sollicitatiegesprekken – en waar ik onvoldoende ondersteuning kreeg. Ik ging meerdere malen in gesprek met mijn coördinator – op mijn voorlaatste werkplek – maar tevergeefs zag ik weinig verandering. Ik voelde me volledig 'alleen' in het uitvoeren van de taken en ook vrijwilligers begonnen mij hierover aan te spreken: "*Waar zijn je collega's, Elena?*" Na 12 maanden kwam ik tot de constatactie dat ik dit niet lang ging kunnen volhouden en ik eveneens meer inhoudelijke uitdaging zocht. In stilte ging ik dus op zoek naar een nieuwe uitdaging en kwam ik zo terecht bij Eerstelijnszone Gent – mijn huidige werkplek – als 'wijknetwerker geestelijke gezondheid'. Op deze plek krijg ik voldoende ondersteuning en kan ik mijn talenten verder ontdekken. Ik krijg het vertrouwen om zelfstandig te werken en als ik ergens mee vastzit dan weet ik dat ik bij mijn collega's en leidinggevendenden terecht kan. Kortom, ik heb een vangnet en dat is voor mij ontzettend belangrijk. En daarnaast heb ik ook een helder werkkader waarin ik mijn eigen accenten kan leggen.

Het feit dat ik mij tussen praktijk en beleid kan begeven, zie ik als een enorme meerwaarde. Het is als beleidsmedewerker noodzakelijk om voeling te blijven hebben met het werkveld. Ik kan nu niet meteen zeggen waar de toekomst mij zal brengen, maar ik kan je alvast vertellen dat ik het merendeel van mijn talenten heb ontdekt tijdens mijn drie jaar werkervaring.

Hier sluit ik mijn brief af want ik zou nog heel veel kunnen vertellen over mijn parcours. Toch wil ik dit moment even nemen om mijn ouders, docenten, vrienden, collega's – ook ex-collega's – te bedanken die mij hielpen bij het ontdekken van mijn talenten. Wees gerust, ze zitten niet in de zaal. Enkel mijn moeder.

Vriendelijke groeten

Elena Amoah